

Paula Isphording

Andere boeken van Paula Isphording bij Clavis

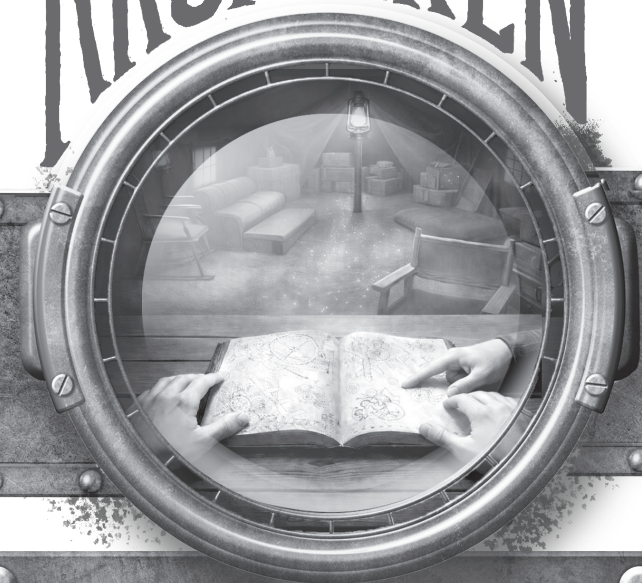
De Möbiuskronieken 1. De Rode Woestijn

De Möbiuskronieken 2. De Tussentijd

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

DE MÖBIUS KRONIEKEN

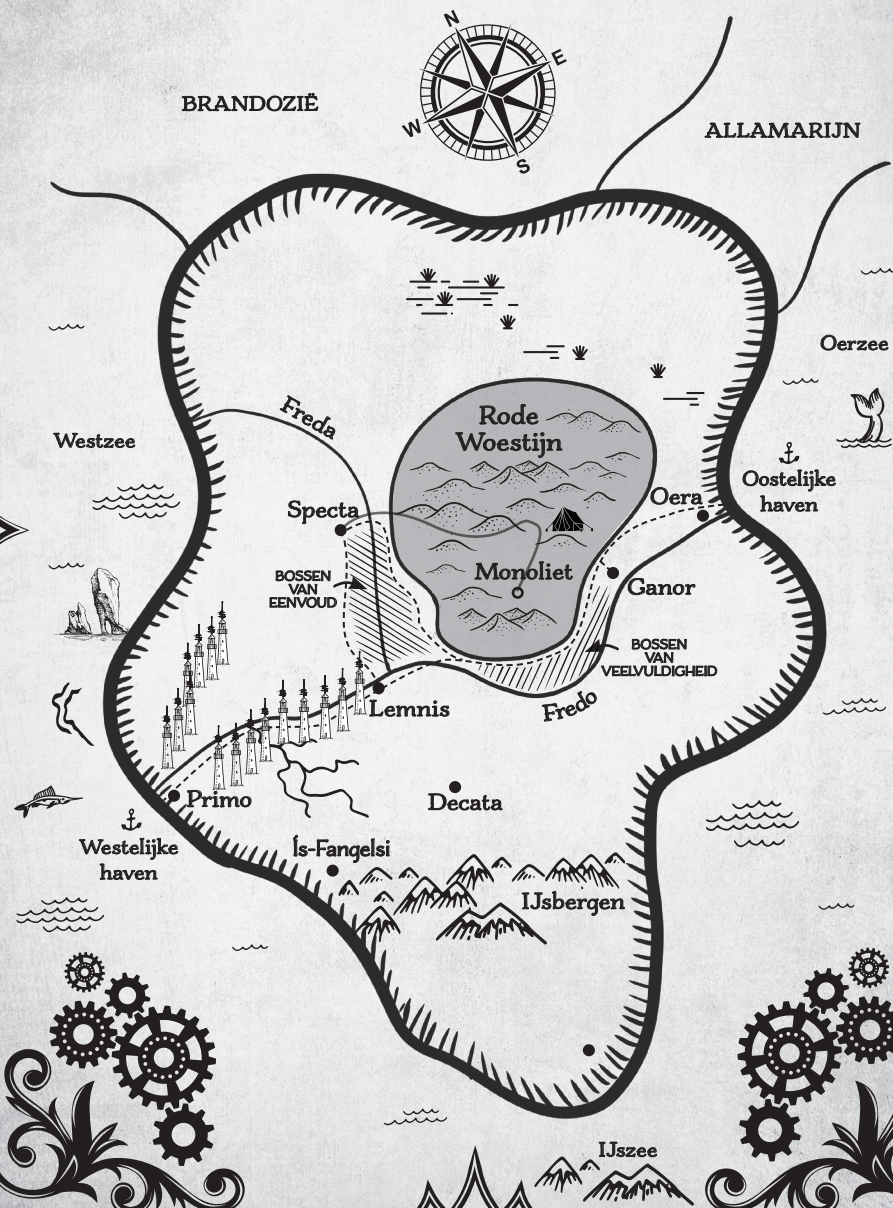
De herinneringen-
atlas

Paula Isphording
De Möbiuskronieken 3. De herinneringenatlas
© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: avontuur, fantasy, reis, vriendschap
NUR 283, 284
ISBN 978 90 448 5956 0
D/2026/4124/042
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

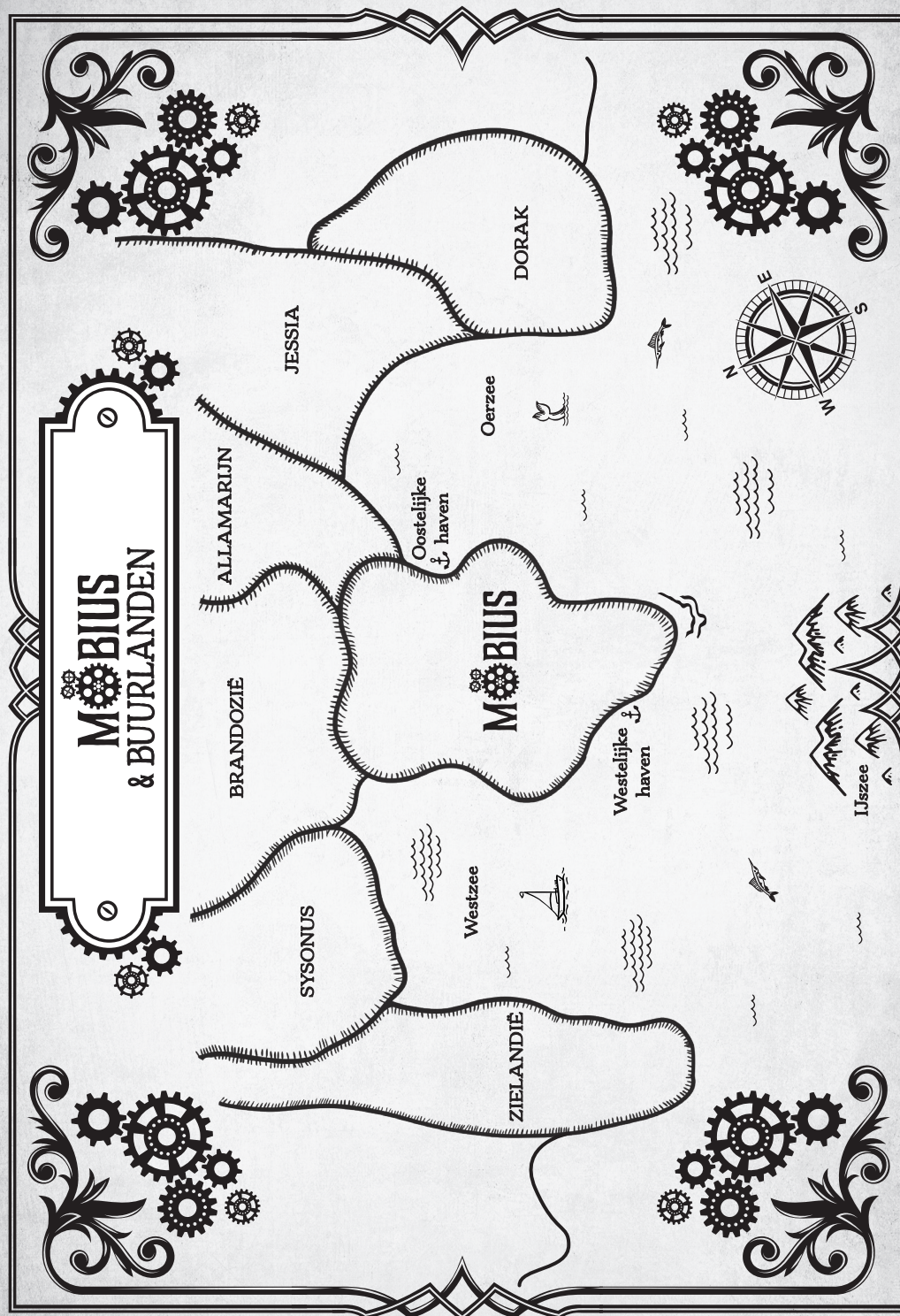
www.clavisbooks.com
www.dewereldvanpaula.nl

Clavis

MOBIUS

MOBIUS & BUURLANDEN

Een kribbig begin

De Rode Woestijn – zondag 30 mensektus 3184

19.33 uur (eindelijk een paar uur later)

Het was rustig in de Rode Woestijn, vredig zelfs. Een eenzame krib kroop langzaam door het hete, rode zand. Zijn schild blonk in de laatste stralen van de ondergaande zon. Met zijn scharen duwde hij zandkorrels opzij terwijl hij traag voortkroop.

De krib was blind, maar maakte gebruik van echolocatie. Hij zond een geluid uit via sonar, dat tegen de rotsen van de woestijn terugkaatste en opgevangen werd door zijn grote, vleermuisachtige oren. Zo wist hij precies wat er zich rond hem bevond. Naast hem stond een flinke, rechtopstaande rots. Zijn sonar weerkaatste erop, waardoor hij nu precies wist welke vorm de rots had. Er zat een grote deuk in.

Zijn zwerm merkte hij niet meer op, die was te ver weg. Hij was ze kwijtgeraakt, al vele dagen geleden. Dat maakte hem verdrietig en eenzaam, want gewoonlijk gonsde zijn grote familie om hem heen en kon hij hen gewoon volgen zonder zelf te hoeven kiezen waar hij naartoe ging.

Nu schuifelde hij in zijn eentje doelloos verder door het eindeloze zand. Het hield maar niet op, welke kant hij ook op draaide. Zo ver als hij kon voelen, waren er zand en rotsen, alle richtingen op. Zijn

zwerm bespeurde hij dus nergens meer, maar met zijn echolocatie merkte hij wél een woestijnleeuw op, ver van hem vandaan. En een gier, hoog boven hem in de lucht.

Plots was er iets anders. Het was smal en hoog en kwam razend-snel dichterbij.

De krib draaide zich om in het zand en hield zijn kop een beetje scheef. Hij herkende het ergens van, hij had deze vorm ooit eerder opgemerkt. Maar waar?

Zijn sonar voelde aan dat de grote verschijning vlugger en vlugger dichterbij kwam, recht op hem af.

Net toen de krib besloten had dat hij zo snel mogelijk uit het pad van het tegemoetkomende voorwerp moest komen, reden de banden van de motor over hem heen. Zijn schild kraakte zachtjes toen het barstte, en de motor maakte een klein zwiepje.

‘Wat was dat?’ vroeg Yara.

Mex haalde zijn schouders op. ‘Een losliggende steen of zo, ik weet het niet precies.’

Yara keek naar de ondergaande zon. Het was nog warm, maar het zou nu snel kouder worden. Normaal gezien zouden ze hun kamp al hebben opgeslagen voor de nacht, maar daar was dit keer geen tijd voor. Ze moesten doorzetten en doorrijden. Hoe moe ze ook waren, en hoe versteend haar billen op dit moment ook aanvoelden.

Het was belangrijk.

Yara draaide haar hoofd terug en keek naar de wapperende haren van de jongen voor haar neus.

Mex.

Sinds de explosie van de Monoliet van Möbius wist ze hoeveel ze samen al hadden meegemaakt. Dat was veel. Veel meer dan ze een

aantal uur geleden had beseft. Telkens opnieuw hadden ze hetzelfde rondje door Möbius gemaakt. Waarna Yara vervolgens iedere keer weer, onwetend, wakker was geworden in de Rode Woestijn.

Ze dacht terug aan de Toren van Vervlogen Hoop. Daar hadden ze een kabel onder het zand gevonden.

Dat was nieuw. Die hadden ze nooit eerder gezien tijdens hun tour door Möbius.

Ze hadden de streng gevolgd, door het bos en de Rode Woestijn, helemaal tot in de Monoliet van Möbius. Met veel moeite hadden ze de kabel uit de grote, klokachtige machine in het hart van de rode reus getrokken. Daarna was de bliksem in de Toren van Vervlogen Hoop geslagen. Niet voor de eerste keer, maar voor de ...

Yara wist het niet.

Hoewel ze herinneringen had aan iedere tijdslus, vloaide alles een beetje in elkaar over. Als waterverf van verschillende kleuren die je door elkaar heen mengt. Ze kon niet inschatten hoe vaak ze de tocht door Möbius al gemaakt had. En hoe vaak de tijdslus was herstart doordat de bliksem in de Toren van Vervlogen Hoop sloeg.

Maar deze laatste keer was het anders gelopen.

Omdat de kabel uit de machine was getrokken, was het proces niet opnieuw gestart. In plaats daarvan vond een verwoestende ontploffing plaats bij de inslag van de bliksem. Gelukkig stonden Yara en Mex toen al buiten. Ze werden omvergeblazen door de explosie, maar raakten niet gewond.

Vanaf dat moment was alles veranderd. Plotseling konden Yara en Mex zich álles herinneren van hun eerdere reizen door Möbius. Het was raar om telkens opnieuw hetzelfde pad door Möbius afgelegd te hebben, zonder het te beseffen. Iedere tijdslus was het on-

geveer hetzelfde gelopen, met kleine verschillen hier en daar. Yara keek naar het armbandje om haar pols. Dat had ze keer op keer weer met Lys uitgewisseld voor een ring. Telkens opnieuw, heen en terug. Ze had het steeds een heel goed en slim idee gevonden, maar nu voelde het dom. Nooit had ze door dat ze dat plan al vele malen eerder had bedacht.

Yara's handen rustten ontspannen in de zij van Mex. Zijn aanwezigheid kalmeerde haar. Er was niemand op aarde - Yara lachte in zichzelf, want was ze eigenlijk wel op 'aarde?' - maar er was niemand, overal of nergens, die ze zo vertrouwde als deze jongen met zijn groene ogen.

Ze rilde nog een keer. De laatste stralen van de zon verwarmden haar nog, maar het begon nu serieus af te koelen. 'Kunnen we even stoppen?' riep ze naar haar bestuurder. 'Dan kan ik mijn spijkerjasje aantrekken.'

De motor minderde vaart en de grove banden stopten in het zand. De motor bleef doorratelen en blies een kleine stofwolk de lucht in. De onderdelen, die allemaal goed zichtbaar waren - zo kon je precies zien hoe de motor in elkaar stak - trilden zachtjes voort. Toen draaide Mex zijn sleutel om. De uitlaat stopte met ratelen. Langzaam dwarrelden ook de laatste omhoog geblazen zandkorrels omlaag.

Het werd stil in de Rode Woestijn.

Yara stapte af. Ze knoopte haar spijkerjas, die zoals gebruikelijk om haar middel was gebonden, los en deed hem aan over haar rode jurk. Sip keek ze naar de vele vlekken en scheuren in het gehavende kledingstuk. Ze had de jurk zo mooi gevonden, toen ze hem samen met Lys in een winkel in Lemnis had gevonden. Yara zuchtte en frunnikte aan het armbandje dat ze droeg. Het armbandje dat ze

van Lys had gekregen. Ze mistte haar vriendin en het maakte haar verdrietig om aan haar te denken.

Mex graaide in een van de tassen van de motor. Hij trok er een donkergroene trui uit. Die was gemaakt van ruw garen en er zaten hier en daar wat gaten in, maar hij was vast een stuk warmer dan het t-shirt dat hij droeg. Mex trok hem over zijn hoofd, en Yara keek toe hoe zijn serieus kijkende gezicht door de opening geduwd werd. Zijn haar sprong meteen weer alle kanten op.

'Waar denk je aan?' vroeg Yara.

'Ik vraag me af wat de tovenaar van plan is,' zei Mex, die door zijn haar streek. Zijn hand bleef daar voor een moment zweven, alsof hij zo hard moest nadenken dat hij hem ondertussen vergat.

Yara ging in gedachten terug naar het wandkleed dat ze in de Monoliet van Möbius hadden gezien. Voor het eerst sinds het begin van de tijdlussen was het tapijt helemaal af geweest. Na jaren van vrede sinds het einde van de Laatste Grote Oorlog zou er een nieuwe strijd starten, dat had het doek duidelijk gemaakt.

Daarnaast was er iets aan de afbeelding op het doek dat de tovenaar zou helpen in zijn oorlog. Ze wisten niet wat, maar iets in de voorstelling zou hem een voordeel geven in het gevecht.

Yara zweeg en wachtte af wat Mex nog meer wilde zeggen.

'Ik heb het nare gevoel dat we te laat zijn, en dat er al iets gaat beginnen. Iets ... iets dat tijdens de Zandkering gaat gebeuren, ik weet alleen niet hoe of wat,' zei hij uiteindelijk.

'En dat is vanavond, de Zandkering,' zei Yara. Ze herinnerde zich wat Mex eerder had verteld over de grote feesten die precies halverwege het jaar gehouden worden in Möbius. Het sterrenbeeld het Tijdglas, dat eruitziet als een zandloper, had zich precies onderste-

boven gedraaid. Dat stond zo ook op het wandkleed.

Mex knikte. 'Ja, vanavond inderdaad. We moeten snel in Ganor zien te komen en met Ranoek praten om hem te waarschuwen.'

Yara merkte de boze toon op in zijn stem. Ze zwegen allebei even. Ranoek.

De man die al jaren wist dat de moeder van Mex misschien niet overleden was. Ze was vermist geraakt, toen de tovenaars werden verslagen door Ranoek. Wat ook het einde van de Laatste Grote Oorlog betekend had. Mex had al die tijd gedacht dat zijn moeder was overleden, net als zijn vader. Hij was er kortgeleden achter gekomen dat dat niet het geval was. Of in ieder geval, dat niemand zeker wist wat er met haar was gebeurd.

En Ranoek had het allemaal al die jaren verborgen gehouden voor Mex.

Het leek alsof precies op dat moment de zon besloot onder te gaan. Het werd zo snel donker dat het griezelig was. De boodschap van Mex was in het duister nog een stuk enger dan in het laatste licht. Yara sloeg haar armen om zich heen. Haar spijkerjasje leek dunner dan ooit tevoren. Het hielp haar in ieder geval niet om het kippenvet van haar armen te houden. Door de stof heen voelde ze het boekje dat tegen haar lijf geklemd zat. Dat hadden ze gevonden in een grot in de Rode Woestijn, en het leek sprekend op de herinneringenatlas van haar opa. Behalve de kleur dan, want die van haar opa John was donkerblauw. Deze was rood. Ze hadden het niet open kunnen krijgen omdat er een slotje op zat. Maar toen haar horloge niet meer werkte na de explosie van de monoliet, had ze opgemerkt dat de langste wijzer precies op een sleutel leek. En het bleek er ook echt een te zijn.

De wijzer van het horloge, dat ze van haar opa had gekregen, had ervoor gezorgd dat ze het boekje kon openen!

Veel had ze nog niet kunnen lezen. Ze wilden zo snel mogelijk naar Ranoek om hem te waarschuwen voor de oorlog. Hopelijk had hij een plan dat het allemaal kon voorkomen.

Maar wat Yara wél al gezien had in het boek, was een brief van Emma, de zus van haar opa die lang geleden verdwenen was. De tekst had Yara vooral veel vragen opgeleverd.

Hopelijk zou Ranoek antwoorden voor haar hebben. Eerder had hij hen naar de Toren van Vervlogen Hoop gestuurd en gezegd dat hij verder niets wist. Nu hadden ze ontdekt dat Ranoek vaker bewust dingen niet vertelde.

Zou hij het stiekem wél allemaal weten?

Hoe ze hier terecht was gekomen en hoe ze weer thuis kon komen?

Ergens achter haar hoorde Yara iets door het zand bewegen. Het was een snel, schuifelend geluid. Wat kon het zijn? Misschien een slang? Of was het een krib of iets anders, enger en gevaarlijker? Was het dichtbij of ver weg? Ze wist het niet zeker. 'Zullen we maar weer gaan?' vroeg ze zachtjes.

Mex knikte. Hij sloeg zijn been over de zitting en startte de motor. Met een brommend geluid kwam de tweewieler tot leven. Het overstemde alle enge geluiden die Yara hoorde en ze haalde opgelucht adem. Ze wist natuurlijk dat dit geen oplossing was, en dat wat er ook door het zand kroop, uiteindelijk toch dichterbij zou kunnen komen. Maar toch voelde ze zich een stukje veiliger.

De vallende duisternis werd doorbroken door het licht van de koplamp. Een brede straal verlichtte het rode zand voor de motor. Yara ging achterop zitten en keek om zich heen. Het werd écht heel

donker. Buiten het licht van de koplamp kon ze niks meer zien. Ze waren nooit eerder 's nachts door de Rode Woestijn getrokken. Zou dat heel anders zijn? Misschien waren er gevaarlijke dieren die alleen 's nachts op jacht gingen. Of zou Mex een ravijn over het hoofd zien waar ze dan met motor en al in zouden duiken.

Ze rechtte haar schouders. Er zat niets anders op, ze moesten zo snel mogelijk in Ganor zien te komen. Ze moest erop vertrouwen dat Mex hen daar veilig zou krijgen.

Zou Ranoek hen kunnen helpen? Of waren ze misschien al te laat?

Poffertjes en piraten

Primo – 21.54 uur

Keiti liep lachend achter de groep andere kinderen aan. De Zandkering was haar favoriete tijd van het jaar. Er was vuurwerk, straattheater, lekker eten, en ze mocht tot na middernacht opblijven. Iedereen was goedgehumeurd. Zelfs haar vader, die meestal wat nukkig was, had haar vanochtend zingend opgetild en in het rond gezwaaid.

Ja, de Zandkering was het állerbeste feest dat er bestond.

Dit jaar was het nog beter dan anders, want het was droog. In Primo regende of sneeuwde het vaak, maar deze avond schenen zelfs de twee manen tussen de wolkenlierten en de fabrieksrook door.

Zeilde toen er vlak naast haar een voetzoeker afging. De rode vonken schoten zigzaggend over de grond en haar bruine, leren laarzen dansten om het vuurwerk te ontwijken. Hij ontplofte een klein stukje van haar vandaan. Ze klapte luid in haar handen, samen met de andere kinderen.

Keiti rende verder en kwam op het grote marktplein terecht, vlak bij de zeehavens.

Plotseling doemde er een afgrijselijk gezicht voor haar op. Het was vuurrood, met een enge grijns waar lange tanden uitstaken. Vlammen schoten achter het monster omhoog. Van schrik zette ze een paar stap-

